

DE PUPEMARCHANG.

Men noemde hem insgelijks de "Lange Pupe". Nogmaals een "lange"! Zodat de eventuele lezer, die niet van Oostende is, zich van lieverlede verbeelden kan dat onze mensen groter of langer zijn dan elders. Mis! De Oostendenaar is nog te "dit", noch te "dat": hij is juist van pas. Tenminste zo beweert hij zelf een tikje overmoedig... Wee degene die de middelmatige gestalte durft te boven gaan! Hij wordt dadelijk als "lange" gedoopt...

En dat was het geval voor de "Pupemarchang". Want hij was werkelijk rijzig. En zwartharig, wat nog meer de aandacht schijnt te trekken? Vanwaar zijn bijnaam? Dood-eenvoudig omdat de man pijpen maakte, herstelde en verkocht...

De Lange Pupe hield vroeger een bescheiden pijpenwinkeltje in de Aartshertoginnestraat, tussen de Jozef II- en de Sint Paulusstraten, rechtover de beenhouwerij Surmont. De een en de andere zijn thans verdwenen. De winkels bedoel ik...

Weinige mensen kenden de ware naam van de Pupemarchang. Ik geloof dat hij De Busschere heette, doch ik ben er niet zeker van. Trouwens dat doet er volstrekt niets toe...

Lange Pupe was tamelijk opvliegend en zette spoedig een grote mond open. Een echte "brèèbek"! De mensen kenden echter het spreekwoord en stoorden zich bitter weinig aan zijn geschreeuw.

Of zulk een pijpenhandel zijn man voeden kon? Eerlijk gesproken, geloof ik het niet. Want in die tijd rookten veel mensen nog een stenen pijpje van vijf centiem. En men kon soms zeer lang lopen zonder zijn pijp te breken. Zij het dan ook gezegd zonder de minste ondeugende woordspeling...

Overigens het duurde niet lang of men zag de Pupemarchang op alle openbare veilingen of "vendities". Nog iets dat langzamerhand verdwijnt: die kleurige openbare straatveilingen van allerlei huis- en ander gerief op de voetpaden van onze goeie stad vroeger...

Aanvankelijk kocht de Lange Pupe liefst "variaatjes", 't is te zeggen allerlei "brol" of rommel, hetgeen gewoonlijk voor "een appel en een ei" toegewezen werd. Deze koopjes besloten de veiling, wanneer het daglicht begon te vallen en de meeste liefhebbers reeds huiswaarts getogen waren...

— Allè, wie zegt er vuuff frank? Zegt er niemand mèèr of vuuff frank? Niemand? Vuuf voe de Pupemarchang!...

En zo werd Lange Pupe de gelukkige eigenaar van de rommel, die bont dooreen bestond uit een paar kreupele stoelen, een droogstaander, enkele oude keukenspotten, een scheef voetbankje, een stel ongelijke glazen enz.

Bood iemand per ongeluk "op z'n handen", dan zette Pupe zijn wijde mond open...

Weldra gaf hij zijn winkeltje op in de Aartshertoginnesstraat om zich te vestigen in de Sint Pieterstraat, waar hij een huisje huurde met een ruime inrijpoort. Daar herstelde hij zijn stoelen, tafels, banken enz. Hij poetste vervolgens deze meubeltjes op, gaf ze naar gelang een kwastje vernis of een "koesje verve" en zo ontstond de eerste verkoopzaal van de Koninklijke Badstad Oostende...

De zaal draaide. Helaas, een mens is nu eenmaal nooit tevreden. De Pupemarchang begeerde thans een echte winkel en welgelegen op de koop toe. Welgelegen? Kon hij beter wonen dan over de Grote Kerk, die alsdan nog niet afgebrand was. Neen, maar... Wat kon hij beter verlangen?...

Geen bate ! De Pupe verhuisde naar het hoekje van de Groentenmarkt en de Breydelstraat, daar waar Edmond Everaert later een moderne beenhouwerij zou openen. Huis dat in puin geschoten werd in veertig . . .

Ik herinner me nog die winkel met zijn smalle venster-tjes, waarachter de meest verbluffende rommel opgehoopt lag . . .

Intussen was de faam van de Pupemarchang gevestigd en werd hij onvoorwaardelijk opgenomen in de rangen van onze Volkstypes. Bij zover dat hij de hoge eer verwierf in een der revues uit de jaren 1892-93 bezongen te worden. We geven hier de eerste strofe en refrein van het lied opgedragen aan de Pupe :

De Pupemarchang.

Pupemarchand ben ik ;

'k Heb ook van niemand schrik.

Ik ga daaglijks op wandel,

Al drijf ik grooten handel

In potten, meubelen, vazen

En zelfs in allerlei glazen . . .

Refrein :

Vrienden, gij moet niet verre loopen,

Als gij wenscht iets te koopen.

Gaat maar op 't hoekje van de Breydelstraat,

Daar vindt gij alles wat u vast aanstaat . . .

... ..

En onwillekeurig denk ik aan die enig-mooie parabel van Multatuli, namelijk " De Japaneesche Steenhouwer ". Je weet die arme sukkel, die nooit tevreden was met zijn lot. Zelfs niet wanneer hij keizer of . . . Zon was ! . . .

De zaken van de Pupemarchang gingen eerder fijntjes. D'ailleurs, il n'y a pas de sots métiers ! Kennen we niet in

onze stad een vrouw, die later miljoenen opgescharreld heeft in hetzelfde bedrijf? Kwestie van kloeke wil en taaie volharding. Doch, ja, die eigenschappen bezat Lange Pupe nu eenmaal niet...

Want zie, toen een beschuifabriek een "gérant" zocht, om in de Kapellestraat een bijhuis te openen, bood de Pupemarchang zijn diensten aan. Hij werd aanvaard tot groot ongeluk van de fabriek en de Pupe zelf. Inderdaad de beschuif- en koekjeshandel viel weldra in "kurremul" om een Oostends woord te gebruiken in verband met de waar...

Na dit faillissement keerde de Pupemarchang terug tot zijn oude

Potten, meubelen, vazen
en zelfs allerlei glazen...

Hij vond een winkeltje in de Langestraat, waar veel "half-oude Oostendenaars" hem wellicht nog gekend hebben?

Deze echte Oostendse volksfiguur brak voorgoed zijn eigen "Pupe" op een zonnige dag van de mooie maand mei, in "t Jaer onzes Heeren 1918"...